

De Dinion

Julian ten Böhmer

ZILVER
BRON

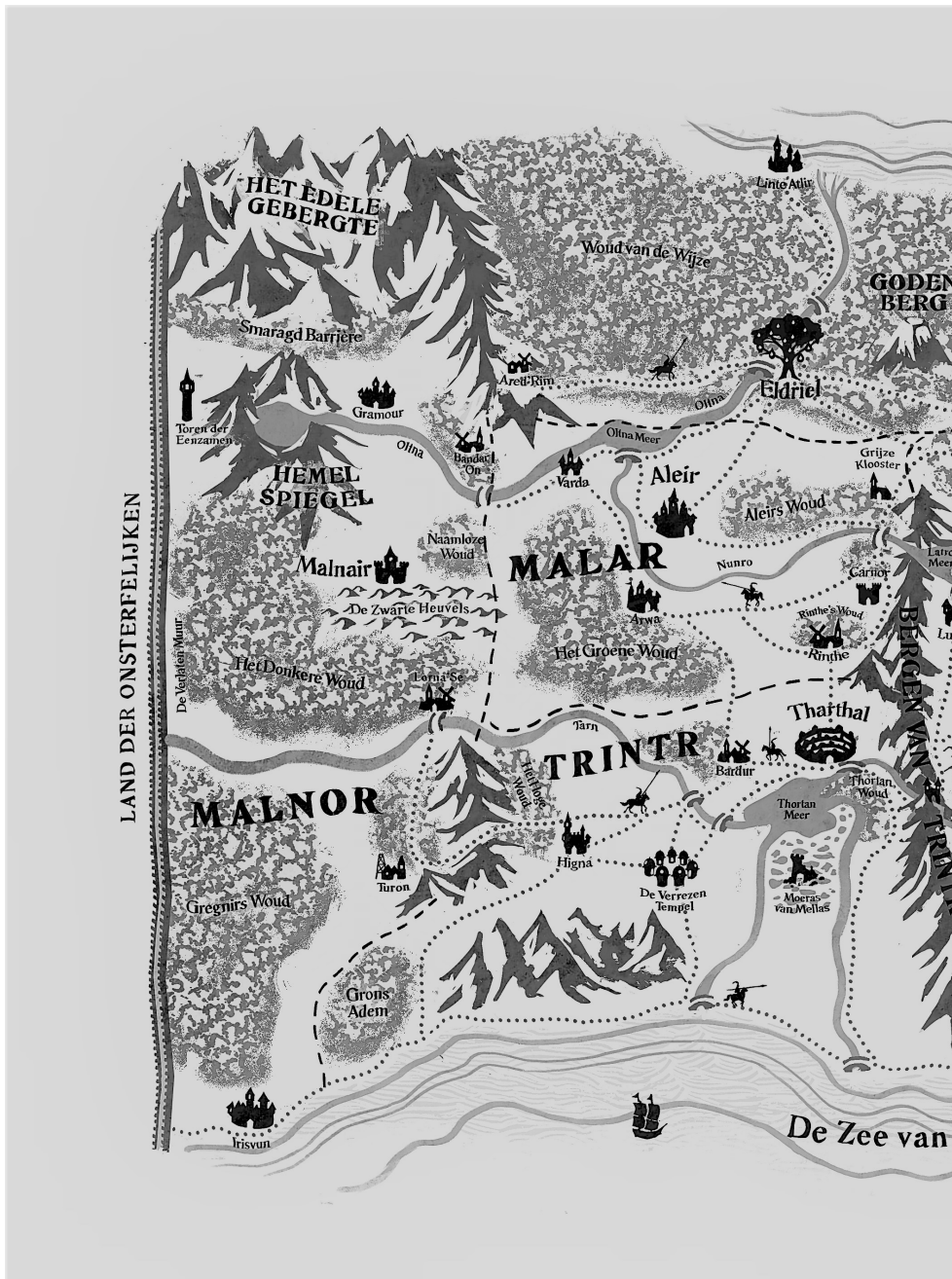

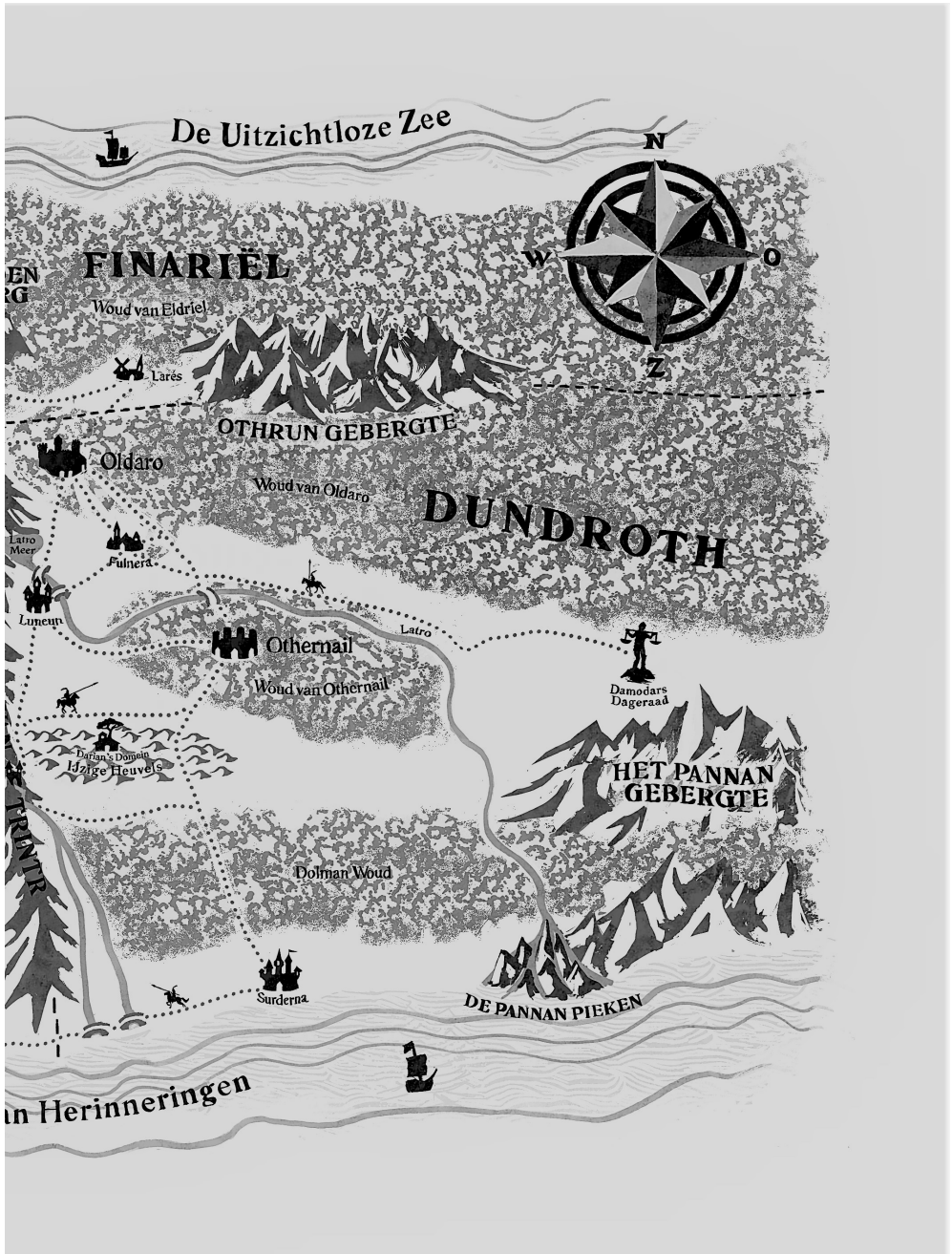
Voor mijn vrienden,
die over de magie beschikken om mij te laten lachen.

Voor mijn moeder,
omdat ze mij het harnas aantrok en mij de veer overhandigde;

Voor mijn vader,
die de sluier van de ideeënwereld voor mij heeft opgelicht;

En voor mijn broer, Ilia,
zodat we onze avonturen nooit zullen vergeten.

Hoofdstuk 1

Toernooi voor de toekomst

Zonnestrallen weerkaatsten op de puntige helm van zijn tegenstander, een lange elf. Zweet gutste over Garths rug. De gevoerde binnenkant van zijn wapenrusting was doorweekt. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde door zijn vizier. Hoewel hij vandaag al twee duels achter de rug had, waren zijn benen nog lang niet moe. De gardisten van Malar hadden hem jarenlang het vuur aan de schenen gelegd. Als kleine, maar breedgeschouderde man had hij het vaak moeten opnemen tegen langere zwaardvechters.

In de vierendertig jaar dat hij leefde had hij zich lang genoeg voorbereid. Vandaag zou niemand hem tegenhouden. Hij zou de overwinning in ontvangst nemen en daarmee de nieuwe leider van de Orde van Othernail worden. Aan de top van de militaire orde van vier rassen, die de vrede handhaafde binnen het pact, zou voor het eerst een mens het bevel voeren. Voor de toeschouwers was het een boeiend schouwspel: de vaardigste krijgers uit vier landen namen het tegen elkaar op. Stuk voor stuk wilden de deelnemers het leiderschap op zich nemen.

Na een moment van respijt kwam de elf weer op hem af. Bij de eerste kruising van hun zwaarden had hij al gemerkt dat zijn tegenstander minstens even vaardig was als hij. Hoe langer dit zou doorgaan, hoe moeilijker het zou zijn om van hem te winnen. Met het uithoudingsvermogen van een elf kon hij nooit wed-

ijveren. Behoedzaam kwam zijn tegenstander dichterbij. Opeens schoot hij naar voren en maakte een bovenhandse beweging. Halverwege onderbrak de elf het traject, ging door de knieën en zette vliegensvlug een zijwaartse houw in.

Garth sprong ternauwernood opzij – de punt van de kling raakte zijn maliënkolder en een flits van pijn schoot door zijn middel, maar de ringen vingen de klap op. Hij fluisterde: ‘Aarde.’ Een stroom van magie en energie raasde door zijn lichaam en hij richtte de kracht op de grond onder de elf. Er waren meer mogelijkheden wanneer er geen bekende spreuk gebruikt werd, maar zulke magie was moeilijker te hanteren.

Zijn ontwijkende manoeuvre bracht hem tot naast de elf, die zich van zijn misser herstelde en uit alle macht uithaalde. De platgetrapte aarde van het toernooiveld bewoog. Onder de elf kwam de aarde omhoog en als door twee handen werden de voeten van de elf de grond ingetrokken. Hij kon geen stap meer verzetten. Met de platte kant van zijn zwaard raakte Garth de helm bij de slaap van zijn tegenstander. De klap klonk dof en de ledematen van de elf werden slap.

De knieën maakten een scherpe hoek, omdat de grond de voeten niet losliet en de elf uitgestrekt op zijn rug lag. Triomfantelijk stak Garth zijn vuist in de lucht en hij schreeuwde het uit. Het gevecht was voorbij, de overwinning werd erkend. Hij had zojuist de halve finale gewonnen!

Vanaf de zijlijn juichten de toeschouwers opgewonden. Ze stormden het veld op om hem te omhelzen of op de schouder te slaan. Een kandidaat van het mensenras stond in de finale! Dat was het vorige toernooi wel anders geweest, toen was zijn ras meedogenloos in de pan gehakt.

Garth grijnsde en nam de lovende woorden dankbaar in ontvangst. Hij liep, omsingeld door zijn be-

wonderaars, van het toernooiveld af en ging afgemat op het gras zitten. De competitie was al drie dagen aan de gang. Garth had zich in de voorrondes bewezen en was nu opgeklommen tot finalekandidaat. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd, waar zijn kastanjebrune haar tegenaan plakte, en staarde verwilderd in de verte. *Even op adem komen.* Tevreden nam hij een zilveren drinkbeker aan, die een schildknaap hem aanreikte. Hij dronk het water in één teug op en gaf de beker weer terug.

Krijgsmeester Nado kwam naast hem staan. Zijn gezicht was zo plat als zijn schouders breed waren. Net als altijd werd Garths blik naar de neus van de man getrokken, die zo scheef stond dat hij meerdere malen gebroken moest zijn geweest. 'Je bent veelbelovend, Garth. Ik hoop dat de andere finalist zich flink afmat in de halve finale.' Peinzend streek hij langs zijn kin. 'Het is ongelooflijk: voor het eerst in de geschiedenis van de Orde staan er twee mensen tegenover elkaar in de finale.'

Garth dacht terug aan zijn eerste tegenstander, twee dagen geleden. Het was een dwerg geweest met spieren als staalkabels, die niet omver te krijgen was. Toch had Garth gewonnen zonder magie te gebruiken, maar alleen doordat de dwerg aan het toernooi had deelgenomen om te duelleren en niet om te winnen. Na een kort gevecht had de dwerg zich zelfvoldaan teruggetrokken, voordat echt duidelijk was geworden wie er aan het langste eind zou trekken. Er waren genoeg fanatieke soldaten die de ambitie misten om leider te worden en toch aan het toernooi wilden deelnemen. Het was des te opmerkelijker dat er aan het eind drie mensen waren overgebleven. Wellicht hadden de koningen hun invloed uitgeoefend om de balans tussen de rassen te waarborgen. Het toernooi bepaalde immers wie de zesde leider zou worden en geen van

de vorige was een mens geweest.

‘Als krijgsmeester van Aleir moet je veel kennis hebben over de deelnemers. Wie denk je dat er tegenover mij komt te staan?’

Peinzend keek Nado hem aan. ‘Ik heb werkelijk geen idee. Heer Ralox woont aan de grens van ons rijk. Ik ken hem niet zo goed. Enir, de baron van Carnor, is mij beter bekend. Hij is erg goed met het zwaard, bezit geen magie en draagt een schild. Een gedisciplineerde zwaardvechter in hart en nieren.’

‘Daar heb ik niet echt veel aan. Dat kon ik je zelf ook wel vertellen,’ zei hij lachend.

‘Zorg maar gewoon dat je wint, oké?’ Nado sloeg zijn armen over elkaar ‘En sta eens op! Het volgende gevecht gaat beginnen.’

Garth rolde met zijn ogen en stond op. Samen met de krijgsmeester liep hij naar het toernooiveld toe. Het was een grote cirkel, afgezet met in de grond gestoken vaandels van de vier landen en de adellijke huizen. Tussen de vaandels ontdekte Garth ook de emblemen van de twee krijgers die nu aan de beurt waren. De bruine beer die op zijn achterpoten stond van Enir en de opgekrulde, rode vos van Ralox.

De twee mannen stonden al tegenover elkaar, beiden met getrokken zwaard en in een glimmende wapenrusting.

Een elf met zilvergrijs haar stond tussen hen in en riep: ‘Laat het gevecht beginnen!’ Vervolgens verliet hij met één sprong het veld.

Garth was blij dat deze elf niet aan het toernooi mocht meedoen, anders had hij geen schijn van kans gehad. Het was de koning der elfen, hoewel de elfen hem niet als zodanig beschouwden. Ze noemden hem Baltazar, wat ‘de wijze’ betekende. De leiders van de volkeren mochten niet deelnemen aan het toernooi om de leider van de Orde te bepalen, want die positie

mochten en konden ze niet combineren met hun aanstelling als vorst.

Garth keek toe hoe Ralox en Enir elkaar voorzichtig naderden. Ze vochten zonder helm, waardoor het leeftijdsverschil opviel; de baron had een grijze haar-dos en was aan de kalende kant, terwijl Ralox niet veel ouder was dan Garth. Beide krijgers trachtten eerst de vaardigheid en gevechtstechniek van de ander uit te vogelen.

Ralox sloeg als eerste toe. De man met het zwarte, sluike haar vocht met twee zwaarden. Zijn offensief was sterk. Een schijnbeweging naar een zij, gevolgd door een uithaal naar de benen. Zijn tegenstander sprong over het suizende staal heen en beukte zijn schild tegen Ralox' schouder. Terwijl Ralox de klap incasseerde, stak hij met een van zijn zwaarden langs het schild en schampte het harnas. Grijnzend liet hij zijn verdediging voor wat die was en sloeg met twee zwaarden tegelijkertijd toe, waardoor hij zijn tegenstander naar achteren dwong.

Enir ving de klappen met zijn schild op en bewoog langzaam achteruit, wachtend op een opening in het aanvalspatroon van de ander. Ralox dwong de veteraan tot de rand van het veld, hield zich daar in en begon aan een reeks slagen. Er was geen moment dat zijn doelwit zijn verdediging kon laten zakken. Niettemin hield de oude krijger vol.

Ralox riep, tijdens de snelle uitvallen met zijn zwaarden: 'Aarde, gehoorzaam mij.'

Plotseling stond Enir als aan de grond genageld. Hij schreeuwde het uit en begon te rochelen. Zijn ogen draaiden in hun kassen weg.

Ralox sloeg het schild van zijn tegenstander opzij en haalde met zijn tweede zwaard uit naar de nek van de oude man. Staal doorboorde de maliën van de wapenrusting en het hoofd van de veteraan rolde van zijn

nek.

Het gejoel van de toeschouwers verstomde en men verviel in een grimmig stilzwijgen. Garth knarsetande en keek van de krijgers naar de scheidsrechter. Het kwam weleens voor dat een deelnemer sneuvelde, maar wat hij zojuist had gadedegeslagen was ongehoord! Zowel Ralox als Enir was vazal van de koning. Waarom had deze heer de baron de genadeklap toegebracht?

De elf met het zilvergrijze haar stak zijn hand op en liep vlug het veld op. 'Ralox heeft gewonnen! De finale zal over twee uur plaatsvinden.'

Garth rende samen met talloze anderen uit het publiek het veld op. Hij kende de familie van Enir al sinds hij een kleine jongen was. Bianca, de dochter van de gevelde man, was al bij het lichaam aangekomen, evenals Luneas, haar neef. Garth baande zich een weg door de cirkel toeschouwers en stopte naast het roerloze lichaam. Merkwaardig was dat het onthoofde lichaam nog steeds overeind stond. Er moest een laffe, achterbakse spreuk gebruikt zijn. De mogelijkheden buitelden door zijn hoofd. Eén verklaring lag voor de hand: iets hield het lichaam van onderen staande.

Garth vroeg om ruimte. Enkele wachters haalden de jammerende dochter en vloekende neef bij het lichaam vandaan. Garth haalde diep adem en zei: 'Aarde, gehoorzaam mij.' Zijn mond vertrok van misnoegen, want hij voelde wat Ralox had gedaan. Hij maakte het resultaat van de magie ongedaan; steen brak onder Enirs gepantserde voeten. Eindelijk viel het lichaam van de baron om. De menigte hapte naar adem. Smalle pilaren van steen hadden de binnenkant van de benen doorboord. Van buitenaf was er niets te zien geweest doordat de krijger een harnas droeg. Dwars door de voeten waren de pilaren het lichaam binnengedrongen.

Garth begreep nu waarom Ralox zijn tegenstander naar de zijlijn had gedreven, zo was de man gedwongen geweest stil te staan. Alleen een monster gebruikte op zo'n meedogenloze manier magie tegen een oude man. Enir had niet eens de kans gekregen om zich over te geven, terwijl het helemaal niet de bedoeling was om elkaar te vermoorden! Vervuld van afschuw keerde Garth zich om en beende naar Ralox toe.

De man had zich al van het toernooiveld verwijderd en was onderweg naar de tenten, die met hun kleurige wimpels een cirkel rond het strijdperk vormden.

Garth sneed hem de pas af en ging dreigend voor hem staan. 'Waar denk jij naartoe te gaan?'

Ralox staarde hem aan. Rimpels tekenden zijn voorhoofd, zijn wenkbrauwen raakten elkaar bijna en zijn lippen vormden een smalle streep. 'Je staat in de weg. Ik ga mijn tijd niet aan jou verspillen. Ik ben gewoon op weg naar mijn tent. Na een wedstrijd is het heel normaal dat ik me daar terugtrek en op krachten kom.'

'Jij gaat helemaal nergens heen! Ik daag je uit! Jij loopt rustig naar je tent en doet alsof er niets aan de hand is! En dat noemt zich een heer? Zag je vrouwe Bianca niet huilen? Jouw straf verdient geen uitstel!' riep Garth. Zijn vingers trilden en hij moest zich inhouden om de man niet te lijf te gaan. Ralox zuchtte en haalde theatraal zijn schouders op. 'Dat komt goed uit,' zei hij spottend. 'Ik keek er al tegenop om te moeten wachten.'

Garth wreef grimmig in zijn handen. 'Je hebt geen eer als je weerlozen executeert. Enir kon geen vinger meer verroeren. Hij had al verloren, maar dat interesseerde je geen bal! Je had je tegenstander helemaal niet hoeven te doden! Als je een ogenblik had gewacht, dan was je zonder bloed aan je handen tot winnaar uitgeroepen!'

‘Het was een dwaze actie van hem om tegen mij te strijden. Die oude gek had zich in het begin al over moeten geven, dan was er niets gebeurd.’

‘Je was er al op uit om hem te doden vanaf het moment dat je begon! Je dreef hem overduidelijk naar een plek waar hij niet meer kon uitwijken!’

De man keek hem uitdagend aan. ‘En wat dan nog? Wat ga jij eraan doen? Het is ons niet verboden de tegenstander voorgoed uit te schakelen. Ik wilde geen risico lopen en zonder hoofd kon hij niets meer uitrichten. Ik heb magie om mij te dienen en de baron van Carnor had dat niet. Simpel als wat. Aangeboren talent. De overwinning is mij meer waard dan mijn eer.’

Garth balde grommend zijn vuisten. ‘Volgens mij snap jij het niet. Talent en winnen zijn altijd al meer waard geweest dan jouw eer, omdat je simpelweg nooit enige eer hebt gehad.’

Raloxs ogen sperden zich open. Hij draaide zich vliegensvlug om en liep terug naar het toernooiveld. ‘Kom je nog? Je nederlaag wacht op je!’

Garth stampte op de grond. Enir was een goed mens geweest, een baron die naar het volk luisterde en om zijn onderdanen gaf. Bianca en Luneas verdienen dit abrupte afscheid niet! Hier zou Ralox niet mee weggomen!

Iemand tikte hem op zijn schouder en Garth draaide zich vragend om. De krijgsmeester stond met gebalde vuisten voor hem. De aders bij zijn slapen waren opgezwollen en er parelde zweet op zijn voorhoofd.

‘Wat is er?’ vroeg Garth verbaasd.

‘Je weet wat je moet doen?’

‘Ik moet Ralox verslaan?’ gokte Garth.

‘Ja,’ gromde hij. ‘Anders denk ik dat ik me niet kan inhouden om hem aan mijn zwaard te rijden.’ De vuisten van de man trilden. ‘Ik kan Enir niet op een eerlijke manier wreken, omdat ik niet in de finale sta. En ik

kan me waarschijnlijk niet beheersen als...'

Garth schudde zelfverzekerd zijn hoofd. 'Maak je geen zorgen. Ralox zal niet aan mij ontsnappen.'

Met getrokken zwaarden stonden ze tegenover elkaar. Garth deed eervol zijn helm af, aangezien Ralox geen hoofddekseel droeg. Wellicht had de arrogante krijger zo veel vertrouwen in zijn kunnen dat hij het niet nodig vond om er een te dragen. Garth wist wat hem te doen stond. Verliezen was geen optie.

De elf gaf weer het startsignaal. 'Laat het gevecht beginnen!' Met een sprong verliet hij de ruimte tussen de finalisten.

Garth droeg een kortzwaard met een langere greep, zodat het zowel tweehandig als eenhandig kon worden gebruikt. Hij zette zich schrap.

Ralox sprong op hem af, zwaaiend met zijn zwaarden. De reeks slagen was vliegensvlug. Zodra Garth een zwaard afweerde, raakte het volgende hem al bijna weer. Hij bracht het gevest bij zijn schouder, waardoor hij het wapen schuin op zijn kop hield. De punt vasthoudend met zijn maliën handschoen, brak hij de houwende bewegingen. Meteen ging Ralox over op stekende aanvallen.

Garth trok zich terug naar achteren en hield de ander met zijn langere zwaard op afstand. Steeds sloeg hij de klingen weg van zijn lichaam. Hij had een groter bereik, maar was langzamer. De ruimte had hij nodig om op tijd te kunnen reageren.

Ralox dook schreeuwend op hem af. Hij stak naar Garths buik en haalde tegelijkertijd naar zijn benen uit. Garth sloeg het eerste zwaard opzij en sprong op. Ralox schoot onder hem door en Garth trapte hard naar beneden. Met zijn gepantserde schoen raakte hij Ralox' enkel en de man hapte naar adem. Om zijn evenwicht niet kwijt te raken stapte Garth van het wild

schoppende been af.

Het was lastig om overeind te komen in volle wapenrusting, dus Garth maakte van de gelegenheid gebruik. Er was een reden waarom hij zijn zwaard met maar één hand wilde kunnen hanteren. 'Spreek twaalf! Vulkanische vuisten!' bulderde hij.

Ralox wees vanaf de grond naar hem en riep: 'Aar...'

Zijn vuist raakte de kin van Ralox voordat de man was uitgesproken. Met een klap werd hij tegen het toernooiveld geslagen.

Garth blies de stoom van zijn vuist, die omsloten was door heet gesteente. Hij liet de magie los en de laag steen viel van zijn hand af. De huid bij zijn knokkels was opengescheurd en het bloed droop langs zijn hand naar beneden. De hitte had de haartjes op zijn hand verschroeid. Met zijn andere hand hield hij nog altijd verbeten zijn zwaard vast. Hij wierp een blik op zijn tegenstander. Ralox lag doodstil op de grond, een brandwond ontsierde zijn kin.

De elf kondigde aan: 'Het gevecht is voorbij! Garth is de winnaar! Gezegend is de nieuwe leider van de Orde! Moge voorspoed de Orde van Othernail begeleiden. Moge u ons allen beschermen!'

Garth knielde bij Ralox neer. Zijn ademhaling was zwak, maar aanwezig. Hij vloekte zachtjes omdat de man nog leefde en stond met een bittere smaak in zijn mond op.

Krijgsmeester Nado kwam op hem af. 'Ik weet niet hoe ik je kan bedanken,' stamelde de man. 'Je was geweldig! Ik heb nog nooit zoiets gezien!'

Garth weerde de woorden af. 'Er is hiermee nog niets opgelost. Ik ga naar vrouw Bianca om haar bij te staan in haar verlies. En wat de verliezer betreft... Vertel hem als hij bijkomt dat hij nooit meer welkom is bij de Orde.'

Lopend in de richting van Enirs tent, realiseerde

Garth het zich pas echt: hij was de nieuwe leider van de Orde! In dienst van de Cirkel van Vier, oftewel de raad van koningen, zou hij de komende vijftig jaar de vrede moeten handhaven in de landen van het pact. Een opvolger van grootse namen en daden.

Krijgers en toeschouwers stroomden op hem toe. Een stortvloed van geluid overspoelde hem. Hij schudde handen, riep namen en zwaaide naar bekenden. Moest hij lachen of huilen? Hij wist het niet en voelde zich ongemakkelijk. Was hij werkelijk de meest geschikte persoon voor het leiderschap?

Toen hij ten slotte de tent van Bianca en Luneas binnenliep, bleef er een hol gevoel in hem achter. Smart tekende hun gezichten. Met hangende schouders keek hij naar Enirs lichaam dat in de armen van zijn dochter lag. Het afgeslagen hoofd lag ernaast. Hulpeloos ging hij bij de gesneuvelde baron staan. De ogen van de man waren gesloten. Van onmacht en verdriet sloot Garth de zijne ook even.

‘Hij was een dapper man,’ zei hij toen hij ze weer opende. ‘Hij heeft de kaars aan ons doorgegeven. Ik beloof dat ik de vlam nooit zal laten doven zolang ik brand.’

Bianca hilde zowaar nog harder en Garth maakte oogcontact met Luneas. *Bescherm haar*, wilde hij zeggen.